

11. 11. 2020

ID: 112110

Nájem bytu

O vyúčtování úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytů lze hovořit a vyúčtování může přivodit splatnost nedoplatku plynoucího z tohoto vyúčtování jen tehdy, obsahuje-li všechny předepsané náležitosti a je-li v něm uvedena cena provedené služby ve správné výši. Pouhá informace o existenci nedoplatku nemá právní relevanci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 26 Cdo 4074/2019-166 ze dne 23.6.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně J. Š., narozené XY, bytem XY, zastoupené prof. JUDr. A.G., CSc., advokátem se sídlem v P., proti žalovaným 1) J. V., narozenému XY, bytem XY, 2) E. V., narozené XY, bytem XY, zastoupeným JUDr. T.S., advokátem se sídlem v P., o 112 650 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 12 C 125/2018, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. června 2019, č. j. 51 Co 136/2019-128, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2019, č. j. 51 Co 136/2019-128, pokud jím byl změněn rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 6. 2. 2019, č. j. 12 C 125/2018-86, ohledně částky 97 450 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % z této částky od 8. 3. 2018 do zaplacení, a bylo rozhodnuto o nákladech řízení, se zrušuje a věc se v uvedeném rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně (nájemkyně) se na žalovaných (pronajímatelích) domáhala zaplacení částky 112 650 Kč s příslušenstvím jako pokuty za porušení povinnosti poskytnout vyúčtování služeb za roky 2014 ve výši 64 000 Kč, 2015 ve výši 33 450 Kč a 2016 ve výši 15 200 Kč.

Obvodní soud pro Prahu 4 (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 6. 2. 2019, č. j. 12 C 125/2018-86, uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně 112 650 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 8. 3. 2018 do zaplacení (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení účastníků (výrok II.).

Zjistil, že dne 26. 3. 2002 žalobkyně jako nájemkyně a žalovaní jako pronajímatelé uzavřeli nájemní smlouvu, podle které byla nájemkyně povinna platit nájemné a zálohy a služby (úklid společných prostor, osvětlení chodeb bytového domu, vodné/stočné, odvoz domovního odpadu) a pronajímatelé byli povinni vyúčtovávat zálohy na služby v předepsaných lhůtách. Po dobu trvání nájemního vztahu vyúčtování služeb, také za roky 2014, 2015 a 2016, žalobkyně včas neobdržela. Žalovaní provedli „souborné“ vyúčtování za roky 2014-2017 dne 17. 3. 2018.

Dovodil, že podle § 7 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. [67/2013](#) Sb.“), měli žalovaní vyúčtování služeb provést vždy do 30. 4. následujícího kalendářního roku. Protože tuto povinnost nesplnili, podle § 13 odst. 2 zákona č. [67/2013](#) Sb. jim vznikla povinnost zaplatit žalobkyni pokutu, jejíž výše činila nejprve 100 Kč za každý den prodlení, od 1. 1. 2016 pak nesměla přesáhnout 50 Kč za každý den prodlení. Uzavřel, že pokuta za nedoručení vyúčtování služeb za rok 2014 vycíslená ke dni doručení výzvy žalobkyně, tj. ke dni 28. 2. 2018, činí částku 64 000 Kč, za rok 2015 částku 33 450 Kč a za rok 2016 částku 15 200 Kč, celkem 112 250 Kč. Zdůraznil, že žalovaní povinnost provést vyúčtování neplnili vědomě a provedli

jej až po opakovaných výtkách žalobkyně, vzniklý nedoplatek za roky 2014 a 2015 pak zaúčtovali proti přeplatkům za roky 2016 a 2017, zbývající částku vrátili nájemcům.

K odvolání žalovaných Městský soud v Praze (soud odvolací) rozsudkem ze dne 4. 6. 2019, č. j. 51 Co 136/2019-128, zamítl návrh žalovaných na přerušování řízení (výrok I.) a rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé co do částky 15 200 Kč s příslušenstvím potvrdil a co do částky 97 450 Kč s příslušenstvím změnil tak, že žalobu zamítl (výrok II.). Současně rozhodl o náhradě nákladů před soudy obou stupňů (výrok III.).

Měl za to, že soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění a že provedené důkazy hodnotil v souladu s § 132 o. s. ř., neztotožnil se však zcela s jeho právním posouzením. Považoval za podstatné, že podle provedeného vyúčtování vznikl žalobkyni za roky 2014 a 2015 nedoplatek, který žalovaní nežádali k úhradě, a že žalobkyně o tomto nedoplatku věděla, neboť, jak potvrdili svědci Z. Š. a O. V., o této skutečnosti byli nájemci informováni ústně i vyvěšením sdělení na nástěnku v domě. Žalovaní nedoplatek (který vznikl všem nájemcům v domě) zaplatili dodavatelům služeb z vlastních prostředků. Porušením povinnosti žalovaných doručit žalobkyni vyúčtování služeb tedy nedošlo k nežádoucímu sociálnímu dopadu na žalobkyni, a za této situace považoval požadavek žalobkyně na úhradu pokuty za nedoručení vyúčtování za roky 2014 a 2015 za nespravedlivý, a to i s přihlédnutím k tomu, že vyúčtování za uvedené roky do 10. 10. 2017 ani nežádala. S odkazem na § 2 odst. 3 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. z.“, a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 22 Cdo 5159/2014, dospěl k závěru, že sankce za nedoručení vyúčtování za roky 2014 a 2015 v celkové výši 97 450 Kč je v hrubém nepoměru k tomu, že žalobkyni nevznikla žádná újma. Odlišně pak posoudil nárok žalobkyně na smluvní pokutu za nedoručení vyúčtování za rok 2016. Zohlednil, že žalobkyni za toto období vznikl přeplatek a od 1. 5. 2017 měla právo na jeho vyplacení, včasným nepředáním vyúčtování jí proto vznikla újma v podobě opožděného vrácení přeplatku ze strany žalovaných. Žalobkyně vyzvala žalované k předání vyúčtování dne 10. 10. 2017, žalovaní měli svou povinnost splnit neprodleně poté, splnili ji až dne 17. 3. 2018 a je namístě, aby uplatněnou sankci uhradili.

Proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu, kterým byl změněn rozsudek soudu prvního stupně co do částky 97 450 Kč, podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost spatřovala v tom, že interpretace a aplikace § 13 zákona č. [67/2013](#) Sb. v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Za prvé vymezila otázku, „zda má nájemce právo na zákonnou pokutu za neprovedení vyúčtování služeb spojených s nájmem podle § 13 zákona č. [67/2013](#) Sb. jen tehdy, pokud (by) mu vznikl přeplatek na službách spojených s nájmem“, jinými slovy „zda § 13 zákona č. [67/2013](#) Sb. umožňuje takový výklad, podle kterého nemá nájemce nárok na zákonnou pokutu, pokud (by) mu vznikl nedoplatek za služby, avšak jeho zaplacení se pronajímatel vůči nájemci nedomáhá“. Namítala, že citované ustanovení nespojuje vznik nároku na pokutu s výsledkem vyúčtování a že odvolací soud jej aplikoval chybně. Rovněž nesouhlasila s tím, že podle odvolacího soudu nárok na pokutu nemá proto, že do 10. 10. 2017 vyúčtování nepožadovala. Citované ustanovení nespojuje vznik nároku na pokutu ani s žádostí o vyúčtování, neboť povinnost provést vyúčtování je pronajímateli uložena zákonem, který též stanoví lhůtu, v níž má být provedeno. K dovolacímu přezkumu proto předložila i otázku, „zda nárok nájemce na pokutu za neprovedení vyúčtování služeb spojených s nájmem je podmíněn žádostí nájemce o takové vyúčtování adresovanou pronajímateli, a pokud ano, v jaké lhůtě od skončení daného zúčtovacího období musí být taková žádost učiněna, aby byl nárok na pokutu zachován“. Dále měla za to, že odvolací soud nesprávně aplikoval § 2 a § 8 o. z., a to v rozporu s jejich účelem, neboť je použil na ochranu silnější smluvní strany na úkor slabší. Jediné možné důvody pro odepření nároku na smluvní pokutu podle § 13 zákona č. [67/2013](#) Sb. jsou uvedeny v závěru prvního odstavce a představují lex specialis k obecné úpravě o. z. Také vytýkala odvolacímu soudu, že se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu i Ústavního soudu v procesní rovině, čímž porušil její právo na spravedlivý proces. Jeho rozhodnutí bylo pro ni překvapivé, neboť v rozporu např. s

nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3317/15 změnil rozsudek soudu prvního stupně, aniž by ji seznámil se svým právním názorem a umožnil jí na něj reagovat. Navíc soud prvního stupně dospěl k jednoznačnému skutkovému závěru, že žalovaní vyúčtování služeb za roky 2014, 2015 a 2016 provedli teprve v březnu 2018, odvolací soud však vycházel z toho, že o nedoplatku za roky 2014 a 2015 žalobkyně věděla, „neboť o této skutečnosti byli nájemníci v domě informováni, a to jednak ústně a jednak vyvěšením na nástěnkou v domě. Tuto skutečnost v řízení potvrdili ostatní nájemníci v domě ve svých výpovědích, svědek Z. Š., svědkyně O. V.“. Odvolací soud tedy učinil odlišné skutkové zjištění, aniž v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 363/06 znovu provedl dokazování k této otázce a umožnil žalobkyni se k tomu vyjádřit. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil.

Žalovaní se ve vyjádření k dovolání ztotožnili s právními závěry odvolacího soudu. Považovali dovolání za nepřijatelné a navrhli, aby dovolání bylo odmítnuto, případně zamítnuto.

Dovolání podané včas, subjektem k tomu oprávněným - účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) za splnění podmínky zastoupení advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), Nejvyšší soud projednal a o něm rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“.

Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky výkladu ustanovení § 13 zákona č. [67/2013](#) Sb. (zda nárok nájemce na pokutu za nedoručení vyúčtování závisí na výsledku vyúčtování a zda je podmíněn žádostí o provedení vyúčtování), která dosud nebyla Nejvyšším soudem vyřešena.

I když smlouva o nájmu byla uzavřena před účinností o. z. (tj. před 1. 1. 2014), řídí se nájem od 1. 1. 2014 (nejde-li o nájem movité věci nebo pacht) o. z. (§ 3074 odst. 1 o. z.).

Podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb., ve znění účinném do znění do 31. 12. 2015, jestliže poskytovatel nebo příjemce služeb nesplní svoji povinnost upravenou tímto zákonem ve stanovené lhůtě, je povinen zaplatit druhé straně pokutu ve výši 100 Kč za každý započatý den prodlení, ledaže by splnění povinností v této lhůtě nebylo spravedlivé požadovat nebo k nesplnění lhůty došlo zaviněním druhé smluvní strany. To neplatí pro případy uvedené v odstavci 2.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2016, jestliže poskytovatel služeb nebo příjemce služeb nesplní svoji povinnost stanovenou tímto zákonem, zejména nesplní-li příjemce služeb povinnost oznámit změnu počtu osob, nebo nedoručí-li poskytovatel služeb včas vyúčtování nebo nesplní povinnosti spojené s právem příjemce služeb nahlížet do podkladů k vyúčtování a povinnosti spojené s vypořádáním námitek, je povinen zaplatit druhé straně pokutu, ledaže by splnění povinností ve stanovené lhůtě nebylo spravedlivé požadovat nebo k nesplnění lhůty došlo zaviněním druhé strany.

Podle odstavce 2 výše pokuty poskytovatel služeb ujedná alespoň s dvoutřetinovou většinou nájemců v domě, nebo o ní rozhodne družstvo, anebo společenství. Ujednaná výše pokuty nesmí přesáhnout 50 Kč za každý započatý den prodlení. Nedojde-li k ujednání s nájemci nebo rozhodnutí družstva anebo společenství, činí výše pokuty 50 Kč za každý započatý den prodlení.

Uvedené ustanovení upravuje pokutu za prodlení s nepeněžitými plněními, které pro pronajímatele i nájemce bytu či nebytového prostoru vyplývají z nájemní smlouvy, a jde o jeden z případů pokuty stanovené pro porušení smluvní povinnosti právním předpisem (§ 2052 o. z.). Proto i na pokutu podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. je nutno použít obecná ustanovení o smluvní pokutě obsažená v §§ 2048-2051 o. z. a vykládat je s přihlédnutím k účelu tohoto institutu, kterým podle důvodové zprávy

je „dát předem (tedy před splněním a zpravidla již při uzavírání smlouvy) najevo zvýšený zájem věřitele na náležitém splnění smluvní povinnosti“.

Odvolací soud vycházel z toho, že při aplikaci § 13 odst. 1 zák. č. [67/2013](#) Sb. je nutno vždy posoudit, zda nesplněním povinnosti pronajímatele provést vyúčtování mohla nájemci vzniknout újma. Pominul přitom, že vznik škody není podmínkou pro vznik nároku na smluvní pokutu, a nerozlišoval mezi předpoklady pro vznik nároku na smluvní pokutu, pro případnou moderaci smluvní pokuty a pro aplikaci korektivu dobých mravů. Jeho právní posouzení proto není správné.

Zákonná úprava vychází z konstrukce, že pronajímatel je povinen zajistit nájemci plnění spojená s užíváním bytu nebo s ním související služby (§ 2247 o. z.). Není-li platba za poskytované služby ujednána paušální částkou (§ 9 zákona č. [67/2013](#) Sb.), má pronajímatel právo požadovat na nájemci placení záloh (§ 4 citovaného zákona) a potom je povinen skutečnou výši nákladů a záloh za jednotlivé služby vyúčtovat nájemci vždy za zúčtovací období a vyúčtování mu doručit nejpozději do 4 měsíců od skončení zúčtovacího období, není-li jiným právním předpisem stanoveno jinak (§ 7 citovaného zákona).

Není povinností nájemce žádat pronajímatele o provedení vyúčtování. Naopak je povinností pronajímatele vyúčtování provést a seznámit s ním nájemce ve stanovené lhůtě nezávisle na tom, zda jej nájemce o vyúčtování upomíná. Poruší-li pronajímatel tento závazek, ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. zakotvuje jeho povinnost zaplatit nájemci pokutu. Nárok na pokutu vzniká nájemci již samotným uplynutím stanovené lhůty a následný výsledek vyúčtování na něj nemá (a z logiky věci ani nemůže mít) žádný vliv. Nájemce může pokutu po pronajímateli požadovat bez ohledu na to, zda mu porušením povinnosti vznikla škoda (§ 2048 o. z.). Vznikne-li mu však škoda, výše této škody představuje hranici, pod kterou nelze pokutu snížit (§ 2051 o. z.).

Podle § 13 odst. 1 zák. č. [67/2013](#) Sb. povinnost k úhradě smluvní pokuty pronajímateli nevzniká ve dvou případech – za prvé, jestliže by splnění povinnosti provést vyúčtování a doručit je nájemci ve stanovené lhůtě nebylo spravedlivé požadovat, nebo za druhé, jestliže k nesplnění lhůty došlo zaviněním nájemce. To ale v obecné rovině nevylučuje aplikaci korektivu dobrých mravů ve smyslu § 2 odst. 3 a § 8 o. z., neboť tato ustanovení jsou ustanoveními obecnými pro právní poměry podléhající občanskému zákoníku (srov. obdobně odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 22 Cdo 5159/2014, uveřejněného pod číslem 101/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud při aplikaci tohoto korektivu vycházet, proto vymezení hypotézy právní normy v každém konkrétním případě závisí na úvaze soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2011, sp. zn. 25 Cdo 2970/2009, jehož závěry lze přiměřeně aplikovat i na výklad podle o. z.). Uplatnění nároku na pokutu však není možno považovat za zjevné zneužití práva jen z důvodu nepřiměřené výše pokuty ve vztahu k výši vzniklé škody, ale nepřiměřeně vysoká pokuta může být důvodem k použití moderačního práva podle § 2051 o. z. (srov. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2019, sp. zn. 33 Cdo 5377/2017, jehož závěry vztahující se ke smluvní pokutě ujednané ve smlouvě lze přiměřeně aplikovat i na pokutu stanovenou zákonem).

Podle skutkových zjištění učiněných v projednávané věci byl zúčtovacím obdobím kalendářní rok. Žalovaným tak vznikla povinnost vyúčtovat žalobkyni zálohy za jednotlivé služby za rok 2014 a vyúčtování jí doručit nejpozději do 30. 4. 2015, za rok 2015 pak do 30. 4. 2016. Žalovaní tuto povinnost nesplnili, ani netvrdili, že by splnění povinnosti provést vyúčtování a doručit je žalobkyni ve stanovené lhůtě nebylo spravedlivé požadovat nebo že by k nesplnění lhůty došlo zaviněním nájemce, a takové okolnosti nevyplývaly ani z obsahu spisu. Nejde tedy o situaci předvídanou ustanovením § 13 odst. 1 zák. č. [67/2013](#) Sb., v níž pronajímatel není povinen zaplatit druhé straně pokutu.

Jestliže žalovaní neprovedli vyúčtování do 30. 4. 2015, resp. do 30. 4. 2016 a do 30. 4. 2017, dnem 1. 5. 2015, resp. 1. 5. 2016 a 1. 5. 2017 vznikl žalobkyni nárok na pokutu. Je bez právního významu, že za roky 2014 a 2015 byl žalobkyni následně vyúčtován nedoplatek. Poukázal-li odvolací soud na to, že žalobkyni nevznikla povinnost tento nedoplatek zaplatit, a dovozoval-li z této skutečnosti, že jí nevznikla žádná újma, přehlédl navíc, že podle skutkových zjištění soudu prvního stupně žalovaní zaúčtovali nedoplatky za roky 2014 a 2015 proti přeplatkům za roky 2016 a 2017, a tedy že dluh zanikl započtením. Lze dodat, že i kdyby žalobkyni neprovedením vyúčtování žádná újma nevznikla, nemělo by to vliv na vznik jejího nároku na zaplacení pokuty.

Zohlednil-li odvolací soud tyto skutečnosti při posouzení rozporu výkonu práva žalobkyně s dobrými mravy, je jeho úvaha v tomto směru zjevně nepřiměřená. Na jedné straně zdůraznil, že pokuta za nedoručení vyúčtování za roky 2014 a 2015 v celkové výši 97 450 Kč je v hrubém nepoměru k tomu, že žalobkyni v důsledku opožděných vyúčtování nevznikla žádná újma. V takové situaci ale není namístě aplikace korektivu dobrých mravů, nýbrž aplikace § 2051 o. z., který soudu umožňuje nepřiměřeně vysokou pokutu (na návrh dlužníka) snížit s přihlédnutím k hodnotě a významu zajišťované povinnosti. Na druhé straně opomenul zohlednit další právně významně okolnosti - že výše pokuty je výsledkem dlouhodobého prodlení žalovaných se splněním povinnosti, že žalovaní (dosud) netvrdili a neprokázali žádný relevantní důvod, pro který vyúčtování po tak dlouhou dobu neprovedli, a že jej vyhotovili teprve poté, co byli žalobkyní vyzváni k zaplacení pokuty. Nepřípadný je i argument, že žalobkyně o provedení vyúčtování nežádala. Není-li povinností nájemce vyzývat pronajímatele k provedení vyúčtování, pak absence takovéto výzvy mu nemůže být přičítána k tíži ani při úvaze o rozporu výkonu práva s dobrými mravy.

Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlédnout k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Takovou vadu dovolatelka namítla.

Soud prvního stupně provedl důkaz výsledkem svědků Z. Š. a O. V. a z jejich výpovědí zjistil, že žalovaní předali žalobkyni i dalším nájemcům v domě vyúčtování za roky 2014-2017 v březnu 2018 a že přeplatek z vyúčtování za roky 2016 a 2017 byl nájemcům (po odečtení nedoplatku za roky 2014 a 2015) vrácen. Nad rámec uvedených zjištění odvolací soud, aniž by uvedené důkazy zopakoval, vycházel z toho, že tito svědci rovněž potvrdili, že nájemci byli o nedoplatku za roky 2014 a 2015 informováni ústně a vyvěšením sdělení na nástěnku v domě (a dovodil tak, že žalobkyně o nedoplatku věděla).

Odvolací soud není vázán skutkovým stavem zjištěným soudem prvního stupně (§ 213 odst. 1 o. s. ř.), odchýlit se od jeho skutkových zjištění však může podle § 213 odst. 2, 3 a 4 o. s. ř. jen za podmínky zopakování důkazů provedených soudem prvního stupně, popř. doplněním dokazování (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 21 Cdo 4479/2010, rozsudek téhož soudu ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2729/2010, uveřejněný pod č. 47/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Měl-li tedy odvolací soud pochybnosti o úplnosti skutkových závěrů soudu prvního stupně, měl zopakovat důkazy, ze kterých soud prvního stupně vycházel. Neučinil-li tak, nelze považovat jeho skutkové zjištění, odlišné od skutkového závěru soudu prvního stupně, za podložené (tj. respektující zásady dokazování v odvolacím řízení). Odvolací soud tak učinil svůj skutkový závěr v rozporu s ustanoveními § 122, § 132, § 211 a § 213 o. s. ř. Tím ovšem zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Pro úplnost je třeba uvést, že o vyúčtování úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytů lze hovořit a vyúčtování může přivodit splatnost nedoplatku plynoucího z tohoto vyúčtování jen tehdy, obsahuje-li všechny předepsané náležitosti a je-li v něm uvedena cena provedené služby ve správné výši (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2003, sp. zn.

21 Cdo 803/2002, ze dne 11. 8. 2011, sp. zn. 26 Cdo 1814/2009, či ze dne 15. 10. 2018, sp. zn. 26 Cdo 312/2018). Pouhá informace o existenci nedoplatku tak nemá právní relevanci.

Nejvyšší soud proto rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. ve shora uvedeném rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)